

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095071568/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

tabte ligevægten og faldt over bord fra livets skib, så lod han sig stadig sluge af en eller anden fantastisk hvalfisk, i hvis bug han forstumlet, men – ti det må sies – interesseret væltede omkring, indtil uhyret opspyede ham splinternogen på en øde kyst.

Nej, med alle sine ejendommelige indfald var han et dårligt hoved. Han kom ikke til resultater. For ham var alting en sammenhængende række af tilfældigheder. Derfor blev han heller ikke til noget. Vi savner ham ikke; da han døde, sendernev han ikke noget bånd, for han var knyttet til ingen. Man kunne ikke binde ham til noget, ti der var intet på ham, som man kunde få fat i; man kunde ikke få ham til at hænge ved noget, for alting gled af på ham. Han var et overflødig menneske. Denne umulighedserklæring skal han ha med i sin grav.

Der var et sted i hans hjerne, hvor der lå gemt noget, liksom en lille knaldperle, der ved lejlighed gav ondt af sig. Det frembragte en løjerlig kikkren dær i omegnen, hvilket betød, at eksplosionskræfterne var i funktion. Denne diminutive granat, eller hvad vi nu skal kalde det, vilde han gjerne ha fat i og undersøge, for han var et nysgerrigt menneske. Og så en dag, da det ramstede for meget derinde, da det massede og trængtes mellem hverandre, lod han de voldsomt gærende stoffer få luft og komme ud – men han selv fik ikke noget at se af dem, og det har sikkert forbitret ham hans sidste øjeblikke.

Da de fandt ham, var hans hoved sunket forover; han hade aldrig været mand for at høre det højt, men nu var det sunket dybere end sædvanlig. Han bar vel troet, at en revolver var den rigtige nøgle til at lukke livets gåder op med. Den holdt han i sin højre hånd; i højre tinding var hullet kun lille, i venstre var det større, og dær var hjernen trådt ud.

Ja, nu er han død. La os være glade over det, og så for resten beklage, at han i det hele tæst har levet!

De kom med ildskuffer og koste; de strævede sand på hans hjerne, der lå og flød på gulvet, og så fejede de den op. Den gik i askespanden; la erindringen om ham gå samme vej!